

I

Blencathra House, Centraal-Londen

In de persruimte van de politie waren twaalf personen aanwezig en dat waren er tien te veel.

Alleen de man en de vrouw hadden daar iets te zoeken. De andere tien waren net zo welkom als beroepsrouwenden op een begrafenis.

De vrouw keek naar de man, zag het verdriet op zijn gezicht en nam een beslissing. 'Iedereen wegwezen,' zei ze rustig.

Ze hoefde haar stem niet te verheffen. Dat deed ze nooit. Er viel een stilte in het vertrek. Het enige geluid kwam van het geknak van knokkels toen de man zijn vuisten balde en weer ontspande. Hij wist niet dat hij het deed.

'Wij hebben net zoveel recht om hier te zijn...' begon een van de tien voordat hij door een collega tot stilte werd gemaand. Hij wees naar de uitdrukking op het gezicht van de vrouw. Die sprak boekdelen. *Val me niet lastig. Niet vandaag.*

Ze stonden op en verlieten het vertrek. In het langslopen wierpen ze de man een kwade blik toe. Een van hen, ene Peter Jameson, botste doelbewust tegen hem op en keek hem strak in de ogen in de hoop dat hij zou reageren.

Dat deed hij niet. Jameson was kwaad. Ze waren allemaal kwaad. De man gaf ze geen ongelijk.

Jameson probeerde het opnieuw. 'Dit is jouw schuld,' zei hij. 'Door jou is ze dood.'

De man bleef hem negeren. Hij keek zelfs niet in zijn richting. 'Opgedonderd!' snauwde de vrouw.

Jameson ging de kamer uit en sloeg de deur achter zich dicht. Het werd weer stil in het vertrek. De vrouw haalde een vochtig

doekje uit haar tas en veegde ermee over haar hals. Ze bood de man er ook een aan, maar hij maakte geen aanstalten om het aan te nemen.

Hoewel het land gebukt ging onder een allesverzengende hittegolf, zaten de ramen van de persruimte potdicht. Er hingen zware gordijnen voor. Het kon niet anders. Mensen zaten opgezadeld met dit ongemak. Ze moesten de hitte doorstaan. In de afgelopen drie maanden waren ze eraan gewend geraakt. De ramen gesloten houden en de gordijnen dicht was het nieuwe normaal. Net als verwaarloosde tuinen. Schermen bij tankstations. Mensen die zigzaggend in plaats van in een rechte lijn liepen. Niemand ging naar buiten, tenzij het echt niet anders kon.

Niet meer.

De man had zo gezweet dat zijn pak net een natte spons was. Hij was ongeschoren en had rooddoorlopen ogen. Het leek alsof hij wekenlang niet had geslapen. Zijn wangen waren ingevallen, uitgemergeld. Zijn gezicht was ijzingwekkend kalm. Afwezig bijna. Als hij uit een oorlogsgebied was teruggekeerd, zou je hem beschreven hebben als iemand met een duizend-meter-blik. Zijn woede was alleen af te lezen aan het ballen en weer ontspannen van zijn vuisten.

‘Het begint,’ zei de vrouw. Ze pakte de afstandsbediening en zette het geluid van de wandtelevisie weer aan. Die stond al op de juiste zender: Sky News. De presentator heette Finlay Scott en de zorgvuldig geformuleerde verklaring die hij op het punt stond voor te lezen was nog geen drie kwartier eerder door de vrouw opgesteld. De verklaring was vrijgegeven aan de media om het nieuws van twee uur te halen. Die zou elk uur herhaald worden en die avond het hoofditem zijn in de uitzendingen van zes en tien uur.

Finlay Scott schraapte zijn keel en begon te lezen. ‘Ik heb breaking news: de politie heeft zojuist de naam vrijgegeven van het eenentwintigste dodelijke slachtoffer van de sluipschutter die het land terroriseert. De vrouw, die werkzaam was bij de Serious Crime Analysis Section van de National Crime Agency, is geïdentificeerd als Matilda Bradshaw, burgeranalist en de jongste winnaar ooit van de Fields-medaille.’

Achter in de kamer staarde Stephanie Flynn, de vrouw met de afstandsbediening, zwiĳgend naar het scherm. Alsof ze niet kon geloven wat ze zojuist had gehoord, terwijl ze wist dat ze precies dat te horen zou krijgen. Alsof er een kloof bestond tussen het schrijven van de verklaring en het horen ervan. Een enkele traan rolde over haar wang. Ze veegde hem weg met het vochtige doekje.

De man met de duizend-meter-blik keek niet naar het scherm. Maar hij bleef ook niet stil. Dat lag niet in zijn aard. Hij was een ongenaakbaar roofdier en had nog nooit zo sterk de drang gevoeld om te jagen. Hij wilde – nee, hij móést naar buiten. De sluipschutter was niet in dit vertrek. Hij was in de heuvels en in de bossen. Hij zat op de daken van gebouwen en onder auto's. Hij was overal waar de man niet was. Maar binnenkort zouden ze op dezelfde plek zijn. Dat voelde de man met de duizend-meter-blik. Hij wist het zeker. Hij kon het kloppen van het hart van de sluipschutter horen, kon zijn angst ruiken. Niemand zou meer sterven. Het was bijna voorbij.

In plaats van stil te blijven gooide de man zijn hoofd achterover en schreeuwde het uit.

Die man was Washington Poe.

Maar misschien is dit niet de beste plek om te beginnen.

Misschien moeten we een paar weken teruggaan...

Het eerste licht

*Een paar weken eerder**Gretna Green*

De 50mm-kogel die Naomi Etherington doodde, was van een afstand van zo'n duizend meter afgevuurd met een McMillan TAC-50-sluipschuttersgeweer. De sluipschutter gebruikte een Schmidt & Bender 5-25x56 PM II-kijker. De kogel had de kleur van een koperen munt en woog met zijn 42 gram vijf keer zoveel als de trouwring die Naomi net aan de vinger van haar kersverse echtgenoot had geschoven.

De kogel drong met een snelheid van 800 meter per seconde haar rug binnen, doorboorde de vijfde halswervel van haar rug-gengraat en ketste af van haar ribben. Nadat de kogel de aorta, het linkeratrium en het linkerventrikel van het hart had verscheurd, doorsneed hij het onderste deel van haar rechterlong, waarna hij zich een weg baande door haar lever en alvleesklier.

Later zou de forensisch patholoog opmerken dat de ingangswond in Naomi's rug de grootte en kleur had van een net door een sigaret veroorzaakte brandplek. Er was geen uitgangswond – de stevige knobbel van het heupbeen had de kogel geplet en gestopt.

Mensen trouwen nog steeds in Gretna Green – 3500 stellen per jaar. Het is een knipoog naar de weglouphuwelijken uit het verleden, toen een achttiende-eeuwse Engelse wet iedereen onder de eenentwintig verbood om zonder toestemming van hun ouders te trouwen. Gretna Green was een geografisch toeval, het eerste dorp dat Engelse stellen bereikten als ze de grens met Schotland overstaken. Van het ene op het andere moment ontstond er een bloeiende huwelijksindustrie, en bedrijven houden de traditie

vandaag de dag in stand. Het is romantisch en een prachtige manier om samen een nieuw leven te beginnen.

Maar toen Naomi in de armen van haar man in elkaar zakte, was de zandloper van haar leven bijna leeg. Een bruidsmenisje dat dacht dat haar vriendin door de hitte en de zware witte jurk was flauwgefallen, schoot te hulp. Toen zag ze het bloed. Veel bloed. Ze gilte. En toen leek iedereen opeens te gillen. Het duurde een volle minuut voordat iemand eraan dacht om 999 te bellen.

Het had geen verschil gemaakt. Tegen de tijd dat de ambulancebroeders arriveerden, was Naomi al zeventien minuten dood.

De man in het camouflagepak maakte geen fouten.

Cabinet Office Briefing Room c, Whitehall, Londen

Naomi Etherington was het derde slachtoffer van de man in het camouflagepak in acht dagen. In de afgelopen zes maanden had hij zeventien mensen doodgeschoten. Zijn slagingspercentage was 100 procent. Niemand had het overleefd. Niemand was verbonden met allerlei slangetjes en aangesloten op twintig machines in het ziekenhuis aan het vechten voor zijn leven. Al zijn slachtoffers waren gestorven op de plek waar ze waren neergeschoten.

Ook als de sluipschutter die het land terroriseerde geen negatieve invloed had gehad op de economie, had de premier niet werkeloos kunnen blijven toekijken. Hij moest iets doen. Hij móést leidinggeven. En wanneer het land van Downing Street 10 leiderschap verwachtte, was het snelle, makkelijk te organiseren gebaar altijd hetzelfde: COBRA. Zo leek het alsof de premier de situatie volledig onder controle had, alsof er op hoog niveau werd gecoördineerd en besloten, en dat hij daar toezicht op hield en op het moment dat het land hem nodig had een daadkrachtige premier was. Hij was hún man. Het grote publiek stelde zich COBRA voor als de *Situation Room* – de crisisruimte – van het Witte Huis. Beeldschermen aan de muur, satellietverbindingen met de nucleaire onderzeeërs, en mannen in overhemd die met loshangende stropdas en opgerolde mouwen dag en nacht hard aan het werk waren. Dat COBRA een acroniem was van *Cabinet Office Briefing Rooms* – en dat de media de A toevoegden om het spannender te maken – leek niemand iets uit te maken. COBRA klonk snel, besluitvaardig en dreigend, zoals een echte cobra.

In werkelijkheid was de premier zelden aanwezig bij de vergaderingen van COBRA. Hij kwam af en toe even langs, maar dat

was meer voor de bühne. Voor het geval hem er door de pers of tijdens het wekelijkse vragenuurtje door de leider van de oppositie naar werd gevraagd. Vergaderingen van COBRA werden meestal bijgewoond door de mensen die daar echt iets te zoeken hadden.

Vergaderruimte c was typisch. Die was functioneel. Praktisch. In de ruimte stond niets overbodigs. Het zag eruit als een vergaderruimte die je overal ter wereld zou kunnen aantreffen. Een tafel, wat goedkope stoelen en slijtvaste tapijttegels.

De zeven voorgaande vergaderingen over de sluipschuttersmoorden waren bijgewoond door vertegenwoordigers van de politie, het ministerie van Binnenlandse Zaken, het kantoor van de premier en een stelletje experts op het gebied van civiele rampenbestrijding. De mensen die je zou verwachten.

En die waren er nu ook, zoals altijd aantekeningen makend, zoals altijd zonder ideeën. Maar nu was er ook iemand anders aanwezig. Hij had in de coulissen gewacht, klaar om opgeroepen te worden. Geduldig afwachtend tot de sluipschutter zou worden aangemerkt als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Zijn naam was Alastor Locke, en hoewel hij eruitzag en zich kleepte als een aristocratische schurk, maar dan zonder hoge hoed, was hij een van de meest ervaren spionnen van het VK. Locke had zonder zich ermee te bemoeien zitten luisteren naar wat er in de vergadering werd besproken. De sluipschutter was een politie-aangelegenheid, en of de inlichtingendiensten daarbij betrokken moesten worden was voor hem nog niet duidelijk. Hij had wat aantekeningen gemaakt, maar dat was meer uit gewoonte. Locke woonde geen vergaderingen bij zonder goed voorbereid te zijn.

De voorzitter heette Timothy Spiggen en hij was een onderminister op het ministerie van Binnenlandse Zaken. Niet de beste politicus die Locke ooit had ontmoet, maar ook niet de slechtste. Hij was net bij het laatste agendapunt gekomen: OZ. Overige zaken.

‘Alastor,’ zei hij, ‘kun je iedereen bijpraten over wat de inlichtingendiensten tot nu toe hebben gedaan?’

Mooi niet, dacht Locke, maar hij zei het niet.

‘Het gebruikelijke,’ zei hij. ‘Het monitoren van gesprekken,

praten met onze bondgenoten, grove privacyschendingen – dat soort dingen.’

‘En?’

Locke haalde zijn schouders op. ‘Als hij onervaren is, werkt hij alleen. Niemand eist de verantwoordelijkheid op. Een van onze ultrarechtse groeperingen dacht dat het een van hun randfiguren zou kunnen zijn, iemand die een jaar geleden verdwenen is, maar ik weet zeker dat ze het mis hebben.’

‘Hoezo?’

‘Omdat hij dood is. Een overdosis. Zijn lichaam werd niet opgeëist en hij is drie maanden geleden op kosten van de gemeenschap begraven.’

‘Maar als jij wist wie...’

‘Als wij wisten wie hij was, waarom werd zijn lichaam dan niet opgeëist?’

‘Precies.’

‘Wij zijn de inlichtingendienst,’ zei Locke. ‘Geheimen bewaren is wat we doen. En het komt ons goed uit als bepaalde groepen geloven dat we nog steeds geheime gevangenissen hebben en mensen op een onwettige manier uitleveren. Dat houdt ze in toom.’

‘Het is dus geen terrorisme?’ zei Spiggens.

‘Nee.’

Spiggens legde even zijn hoofd in zijn handen. Terrorismen zou de regering een doelwit geven. Iemand om tegen te vechten. Een lone wolf gaf hun niets. En Mason Dowbakin, het parlamentslid voor Preston East, was de zaak al aan het opstoken door de gematigde premier te provoceren om naar rechts op te schuiven. In zijn laatste column in *The Telegraph* schreef hij dat hij de premier – die hij zeer bewonderde, blablabla – alleen maar hielp om terug te keren naar zijn kernwaarden, maar iedereen wist dat hij zich bij een volgende leiderschapsverkiezing in de positie van uitdager wilde manoeuvreren.

‘Dit is een ramp,’ zei Spiggens. Hij sloeg een dunne dossiermap open en haalde er een document uit. ‘Dit zijn de meest recente cijfers. Alleen al de verzoeken om thuis te werken zijn de afge-

lopen twee weken met zeshonderd procent gestegen, het aantal forenzen is met bijna hetzelfde percentage afgenomen. Wanneer mensen wel naar hun werk komen, blijven ze daar totdat ze naar huis gaan, waardoor de lunch- en vroegeavond economie instort. Mensen annuleren ziekenhuisafspraken, waardoor de pandemie-achterstand in plaats van te krimpen juist groter wordt.’ Hij stopte het document terug in de map en pakte een exemplaar van de *Daily Mail*. ‘Gisteren zakte een vrouw in Brighton in elkaar. Ze lag meer dan een uur op het trottoir voordat iemand de moed had om haar te helpen. Ze was zevenentachtig en stierf aan een hitteberoerte in een van de meest ontwikkelde landen ter wereld.’ Hij sloeg met de krant op tafel. ‘Dit is volkomen onacceptabel!’

‘Dit is geen krant die mevrouw Locke heeft laten bezorgen,’ zei Locke. ‘Mag ik het even zien?’

Spiggens schoof de krant naar hem toe. Locke pakte hem op en scande de voorpagina. Het was een gedetailleerd verslag van de moord op Naomi Etherington in Gretna Green. Hij keek op. ‘Ik ken een man die in de buurt van Gretna Green woont. Hij werkt niet altijd goed samen met anderen, maar misschien kan hij helpen.’

‘Wat? Wie is hij?’ zei Spiggens. ‘Man, zorg dat hij in de eerstvolgende trein zit!’

‘Ik vrees dat iemand anders hem zal moeten benaderen. De laatste keer dat we contact hadden, was het behoorlijk... onaangenaam.’

‘Hoe onaangenaam?’

Locke schraapte zijn keel. ‘Hij zei letterlijk dat als hij me ooit weer zou zien, hij die stompzinnige bril van mijn hoofd zou rukken en hem in mijn magere reet zou rammen.’

‘Godsamme,’ zei Spiggens. ‘Dat klinkt inderdaad onaangenaam.’

‘En eerlijk gezegd was het niet onterecht,’ zei Locke. ‘We hebben hem écht nogal slecht behandeld.’

‘Misschien overdreef hij.’

Locke glimlachte bij de gedachte. ‘Dit is geen man voor hyperbolen, Timothy.’

‘Wat wil hij?’

‘Hem kennende, een krat bier en lekkere worstjes van een echte slager.’

‘Alastor,’ waarschuwde Spiggens, ‘de premier wil positief nieuws – wat wil hij?’

‘Ik heb werkelijk geen idee,’ zei Locke. ‘Hij is grillig.’

‘Wie is hij?’

‘Brigadier Washington Poe.’

Vergaderruimte C verviel van het ene op het andere moment van gemompel in een doods stilzwijgen, alsof er een stroomstoring was geweest.

‘Mijn hemel,’ zei Spiggens uiteindelijk. ‘Zit hij nog steeds bij de politie? Ik dacht dat hij met de dochter van de markies van Northumberland was getrouwd.’

‘Nog niet.’

‘Maar zijn ze al wel verloofd?’

‘Al sla je me dood, Timothy,’ zei Locke. ‘Ik heb in ieder geval geen uitnodiging voor de bruiloft ontvangen.’

‘Washington Poe,’ zei Spiggens, zich afvragend of de premier dit als goed of als slecht nieuws zou beschouwen. ‘Ik weet het niet, Alastor. De laatste keer dat hij met ons samenwerkte, bezorgde hij ons een bak ellende. Al dat gedoe op de golfbaan.’

‘Klopt,’ antwoordde Locke. ‘Maar hij had gelijk.’

‘Ja, dat weet ik, maar hij heeft ook een kolossale diplomatieke rel veroorzaakt. Mijn collega in de vs heeft mijn telefoontjes bijna een jaar lang niet beantwoord.’

Locke probeerde tevergeefs een glimlach te onderdrukken.

‘Het is niet grappig, Alastor!’ snauwde Spiggens. ‘We hebben jou erbij gehaald om jouw visie op deze verschrikkelijke situatie te krijgen, en het enige waar je mee op de propfen komt is een onhandelbare misantroop uit het uiterste noorden van Engeland.’

Locke zei niets.

‘Ik betwijfel of hij degene is die we willen, Alastor.’

‘Dat kan zijn, maar hij is wel degene die we nodig hebben. Hij is goed in dit soort zaken.’

Spiggens zuchtte. 'Als ik dit aan de premier voorleg, kun jij hem dan onder controle houden?'

'God, nee,' zei Locke. Hij dacht er even over na. 'Maar ik ken iemand die dat wel kan.'

'Wie dan?'

Locke noemde haar naam.

'Bel haar.'

Locke haalde een luxe opschrijfboekje uit zijn zak, zocht een nummer op, drukte op het luidsprekericoontje en belde. Zijn oproep werd onmiddellijk beantwoord.

'De afdeling Moderne Slavernij en Mensensmokkel, alstublieft,' zei hij.

Hij werd doorverbonden.

'Met hoofdinspecteur Stephanie Flynn.'

'Goedemorgen, hoofdinspecteur, met Alastor Locke. Komt het uit? En voor je antwoordt: ik ben in Whitehall en je staat op de speaker.'

'Wat wil je, klootzak?'

Locke grinnikte. 'Ik denk erover om de groep weer bij elkaar te brengen.'

Flynn wachtte even en zei toen: 'Dat werd verdomme tijd.'